

ΣΟΝΕΤΤΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΚΑ

Στοχάζουμουν μιὰ μέρα: τὰ γλυκὰ
τραγούδησε ὁ Θεόκριτος τὰ χρόνια
ποῦ στοὺς θνητοὺς ν' ἀπλοχερίσουν δῶρα
ἐρχόντουσαν, στοὺς γέρους καὶ στοὺς νηοὺς.

Κι' ἐκεῖ ποῦ αὐτὰ στὰ ἀρχαῖα μελετοῦσα
καὶ δάκρυζα, μοῦ φάνηκε πῶς, στὴν
ἀράδα, χρόνια πρόβαλλαν σιγά,—
γλυκόπικρα, ἄχαρα, συγνεφιασμένα,

τὰ χρόνια τῆς ζωῆς μου. Καὶ καθὼς
κλαιγόμεν, πίσω μου μυστικὴ νοιώθω
μορφή. Μὲ βία ἀπ' τὰ μαλλιά μ' ἀδράχνει

προστάζοντας. «Ἄν βρεῖς ποιὸς σὲ κρατεῖ!»
«Ὁ Χάρος» σπαρταρώντας εἶπα, μὰ
χρυσὴ φωνὴ μοῦ λάλησε «Ὁχι, ὁ Ἔρως».

II

Μὰ μόνο τρεῖς στὴν πλάσι τοῦ Θεοῦ
τὸ ἀγροίκησαν. Ἐκεῖνος, πρὶν τὸ κρένεις,
ἐσὺ καὶ ἐγὼ ἢ ἀκούστρα. Κι' ἀποκρίθην
ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας ἕνας, ὁ Θεός,

καὶ πλάκωσε ἡ κατάρα του ἡ βαρυνά,
σὰν νὰ μὲ παίδευε, τὸ φῶς μου, ποῦ ἔτσι
τὴν θεά σου δὲν θὰ μοῦ τὴν στεροῦσε
τοῦ χάρου κὰν ἡ πλάκα. ὦ φίλε «μή!»

Χειρότερο δὲν ἔχει ἀπ' τοῦ Θεοῦ.
Θνητῶν ζιζάνια, θάλασσες, φουρτοῦνες,
δὲν θὰ μᾶς χώριζαν. Διαμέσου τῶν

βουνῶν θὰ σμίγαμε, κι' ἀνάμεσό
μας ὡς καὶ τὰ ἀστροοῦρανα ἂν γκρεμνώνταν,
θὲ νὰ ἤμασταν στὸ πεῖσμα τοὺς πιὸ ταίρια.

III

Διαφέρομαι, ὦ πριγκηπικὴ καρδιά!
Ἄλλοιῶτικα γραφθήκαμε καὶ γιὰ ἄλλα.
Ἄν οἱ ἄγγελοί μας τύχει καὶ ἰδωθοῦν,
περνώντας τὰ φτερά τοὺς ὅταν μπλέξουν,

ξαφνίζονται. Στοχάσου· σὲ καλνοῦν
βασίλισσες—μεγαλομμάτες ὅσο
ποτὲ τὸ ἀδιάκοπο δὲν θὰ μὲ κάνει κλάμμα—
σὲ ὑπέρλαμπρες γιορτὲς τραγουδιστῇ

τοὺς. Ἀπὸ ἐκεῖ ὑψηλὰ τὶ μὲ θωρεῖς
τὴν δόλεια κάτω ἐδῶ, τὴν στρατοκόπα
μουσικὴ ποῦ, στὸ σκότος, τραγουδῶ

ἀκουμπισμένη σὲ ἓνα κυπαρίσσι;
Ἐσὺ σταλάξεις μύρο, ἐγὼ δροσιά.
Θὰ μοιάσομε σὰν μᾶς σταφνίσει ὁ Χάρος.

IV

Ἐσὺ εἶσε γιὰ παλάτια, ὦ ὑψηλὲ
τραγουδιστῇ πανώρηων ποιημάτων,
ἐκεῖ ποῦ ἀρχόντοι τὸν χορὸ τοὺς παύουν
νὰ ἀκούσουν, μὲ λαχτάρα, τὶ θὰ πεῖς...

Καὶ στέργεις τοῦ φτωχόσπιτου μου αὐτοῦ
τὸ μάνταλο νὰ σύρεις, κι' ὑποφέρεις
στὴν ἔρμη θύρα μου οἱ μεστοί σου οἱ τόνοι
νὰ πέφτουνε μὲ δίπλες στραφτερές;

Στὸ δῶμα νυχτερίδες, κλαυποπούλια
ζοῦν. Δὲς σπασμένα τζάμια. Τὸ τρηδόνι
μου πῶς ἀντισηρῖζει τῆς κιθάρας

σοῦ. ὦ σῶπα μὴ κι' ἡ θλίψι ἀντιλαλήσει.
Πῶς πρέπει σου νὰ τραγουδεῖς ἐσύ, ἔτσι
φωνὴ ἐδὼ κλαίγει—μόνη κι' ἀπὸ ἀλόγα.

V

Ὑψόνω τὴν βαρυνὰ καρδιὰ καθὼς
τὴν κάλπῃ της ἡ Ἡλέκτρα, μὲ ἱεροπρέπεια,
κι' ἐμπρὸς στὰ πόδια σου, ἀσκαρδαμνητὶ
θωρόντας σε, τίς στάχτες της ἀδειάζω.

Δὲς μέσα μου τί πλῆθος θλίψες εἶχα,
καὶ πῶς μέσ' στὴν σταχτίλα κρυφοκαῖν
οἱ σπίθες, μαυροκόκκινες. Μακάρι
πατώντας τις μὲ καταφρόνια νὰ

τίς ἔσβυνες. Ἄν ὅμως περιμένεις,
στὸ πλάγι μου, νὰ τίς σκορπίσει ἄερας,
οἱ δάφνες ποῦ σὲ στέφουν μὴ θαρρεῖς

τὴν κόμη σου πῶς θὲ νὰ προφυλάξουν.
Μιὰ σπίδα πάντα νὰ τὴν κάψει θὰ
βρεθεῖ. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τραβήξου, σύρε.

VI

Μακρυνά μου σύρε—θά μὲ σκοτινιάξεις
στο ἐξῆς, τὸ νοιώθω. Μόνη πιά ποτὲ
στὴν θύρα τοῦ εἶναι μου, δὲν θὰ διαθέτω
τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μου, κι' οὔτε πιά

τὸ χέρι θὰ σηκώνω, σὰν καὶ πρὶν
γαληνεμένη, στο φῶς τοῦ ἡλίου, δίχως
νὰ ξέρω τί στεροῦμαι—τὸ ἄγγιγμά
σου τῆς παλάμης μου. Κι' ἂν μᾶς χωρίσουν

μακρυνοὶ τόποι, στὴν καρδιά μου πάντα
θά νοιώθω τὴν καρδιά σου νὰ χτυπᾷ.
Στὶς πράξεις μου εἶσε μέσα, στὰ ὄνειρά μου,

σὰν τὸ σταφύλι μέσα στὸ κρασί.
«θεέ μου!» ἂν πῶ, γροικᾷ ὁ θεὸς τοὺς δυό μας,
καὶ βλέπει μου τὸ δάκρυ τὸ διπλό.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Κ. Δ.